

Hemelvaartsdag 2018: “Voor anker...”

Liturgie:

Welkom

Votum en zegengroet

GK 101: 1, 2, 3, 5

Gebed

Lezen: Hebreëen 6: 9-20

Preek over Hebreëen 6: 19

NLB 663

Gebed

Collecten

GK 68 Wij knielen voor uw zetel neer.

Zegen.

Preek:

Een anker hoort bij een schip.

Als een schip moet wachten voor de haven, dan gooit een schip het anker uit.

Of als je je motorboot stillegt om midden op het meer even lekker te zwemmen, dan gooi je het anker uit. Dan drijft je boot niet af. In het riet of in de storm stuk slaat op de rotsen.

Het moeilijke van een anker is, dat je dat anker zelf niet ziet. Het ligt ergens diep onder water op de bodem van de zee. Het enige wat je ziet is een, die van het dek van het schip in het water loopt. Iemand, die niets van ankers weet, zou kunnen denken: “He’, wat vreemd, er loopt zomaar een stuk touw in het water!”

“Ja”, zegt de schipper, “maar je leven hangt wel van dat stuk touw af”.

“Mijn leven?”.

“Ja, want kijk maar...” En de schipper vertelt dat dat stuk touw naar de bodem leidt en dat daar een sterk anker aan vast zit. Diep onder de golven. Zo ligt het schip veilig en vast. Zo kan het schip niet afdrijven of op de rotsen te pletter slaan.

Zo leidt er ook een stuk touw naar de hemel. Daar ligt ons anker. Daar is Jezus.

Ja, net zoals bij dat anker in het water: je ziet Hem niet.

Want als de Here Jezus naar de hemel gaat vanaf de Olijfberg, dan staat er: “en een wolk onttrok Hem aan hun ogen”.

Dat betekent: de deur gaat achter Hem dicht. En omdat de deur dicht is, omdat je Hem niet meer ziet, is het gevaar groot, dat je ook niet vaak aan Hem denkt. Je kunt Hem zomaar vergeten.

Jullie kennen dat wel, jongens en meisjes: Als de leraar even de klas uitgaat en de deur achter zich dicht trekt, dan ben je even onder elkaar. Dan denk je niet meer aan die leraar. En je gaat lekker te keer.

Niet alleen kinderen kunnen zo reageren. Ook volwassenen: kijk maar eens wat er gebeurt als Mozes de berg Horeb op gaat. Hij gaat God ontmoeten en krijgt de twee stenen tafelen.

Maar wat gebeurt er beneden, aan de voet van de berg, als hij weg is?

Dan wordt er een heel fout feestje gevierd achter Mozes’ rug.

Zo gaat dat: de deur gaat dicht, het doek valt. En je denkt niet meer zo aan wie er weg is. Je ziet hem niet meer en je weet ook niet wat er achter die deur gebeurt. En dus ga je hem vergeten. Of je gaat twijfelen. Of je gaat alleen maar bezig zijn met wat je ziet. Met deze aarde en dit leven. En je vergeet, dat Jezus in de hemel is. Ons anker.

En daarom is je hart ook niet in de hemel.

Het is op aarde.

Toch zou ons hart daar wel moeten zijn. Daar in de hemel. Bij Christus.

Waarom?

Omdat daar de grote beslissingen genomen worden. Achter die deur. En van die beslissingen hangt alles af. Want soms gaat er een deur dicht en dan verslapt je aandacht niet. Je kijkt naar die deur en je denkt steeds maar: 'Wat gebeurt er achter die deur?'.

Denk aan de vluchteling uit Iran.

In Iran had zij geen leven. Daarom vluchtte zij weg. Ze kwam aan op schiphof en vroeg asiel aan: "Mag ik hier blijven?".

Dan wordt er gevraagd en gepraat met haar. Naar de reden. Ze moet haar papieren laten zien. En dan moet ze wachten: de deur van het kantoor gaat dicht en daarbinnen liggen nu haar papieren en wordt er over haar beslist. En de asielzoekster weet: daar gebeurt het nu! Daarbinnen, achter die deur, daar wordt er over mijn leven beslist!

De deur is dicht en ze ziet niets, maar haar hart is wel daar achter die deur. Ze kan aan niets anders meer denken.

Daarom is het zo goed om Hemelvaartsdag te vieren: om nooit te vergeten, dat de Here Jezus naar de hemel is gegaan en op de troon zit. En dat dáár nu de grote beslissingen vallen. Dáár wordt de geschiedenis bepaald. Dáár wordt over ons leven beslist.

Lees het boek Openbaringen maar: in het hemelse Hof vallen de grote beslissingen.

We zijn met zijn allen heel druk op aarde. Met ons werk, onze kinderen. Koningen komen op, presidenten worden gekozen. Er zijn vreselijke aanslagen. En het is natuurlijk vreselijk, dat dit soort dingen op aarde gebeurt.

Toch ligt de afloop van onze geschiedenis niet in mensenhanden. Maar in Gods hand.

En daar wil de schrijver van de Hebreeënbrief zijn lezers op wijzen.

Want wat was er aan de hand?

Dit: die christenen verslaptten.

Want ze hadden zich eerst enthousiast bekeerd tot God. Ze geloofden in Koning Jezus.

Maar, in plaats, dat hun leven nu beter werd, werd het zwaarder.

Mensen om hen heen vonden die christenen maar vreemd. Pikten het niet. Er kwam wrijving en zelfs haat en vervolging. Lijden.

En dat viel tegen: als Jezus op de troon zat in de hemel, waarom kwamen zijn discipelen op aarde dan zoveel lijden tegen? Waarom merkten ze verder niets? Waarom beschermde Hij ze niet en werden ook christenen zomaar gedood?

En ze gingen verslappen en denken: "Waar doe ik het allemaal voor?".

Daar komt bij, dat ze ook verder niets van Jezus zagen. Jezus was naar de hemel gegaan en de deur was achter Hem dichtgegaan: "een wolk onttrok Hem aan hun ogen".

En sindsdien was er ook niets meer te zien.

Terwijl er vroeger zoveel meer te zien was geweest: vroeger in de tempel.

Daar woonde God. Daar stond de ark. Daar stonden de altaren, het wasvat. Daar liepen elke dag tientallen priesters rond. Daar werden tientallen offers gebracht, daar was muziek en zang. Daar was de Hogepriester in zijn schitterende kleren.

Wat was er veel te zien.

Maar met Jezus?

Ze merkten er niets van.

Ze zagen niets: de deur was gesloten. En het leven met Jezus viel tegen.

En zo verslappen ze langzaam in hun geloof.

En dan geeft de schrijver hun 2 redenen om niet te verslappen: **Abraham** en dat **anker**.

Eerst Abraham: waarom noemt de schrijver juist Abraham?

Want wat was nu voor Abraham het meest typerende?

Dit: God had Abraham heel grote beloften gedaan, maar Abraham zag helemaal niets van de vervulling van die beloften. Helemaal niets. En toch vertrouwde hij op God.

Weet u nog wel: dat land, die zoon, dat nageslacht, een zegen voor de volken....

Ja, het is nog sterker: hij zag alleen niets van die vervulling, het kón zelfs allemaal niet.

Uit wat Abraham wel zag kon hij alleen maar concluderen: het kan niet.

Dat **land** alleen al: dat was bewoond door andere volken. Sterke volken.

En dan die **zoon**. Die zoon kon ook al niet. Sarai was onvruchtbaar en ze waren al zo oud.

Er lag een dubbele grendel op haar schoot.

Dus waarom zou Abram God geloven, wegtrekken uit zijn vertrouwde familie, vogelvrij worden?

Daar komt nog iets bij: Abraham en Sarah krijgen na lang wachten een zoon.

Wat een wonder van God!

Maar even later vraagt God aan Abraham om hem te slachten en te offeren! Moet u zich voorstellen!

Wat zal Abraham allemaal gedácht hebben op zijn tocht naar de berg Moria?

Dat was drie dagen reizen. Drie dagen. Dagen om na te denken.

Drie dagen met je zoon naast je en je af te vragen: waarom vraagt God dit van mij?

Moet ik het liefste aflsachten? En hoe zit het dan met die belofte door Izaäk?

En toch: Abraham gaat!

Zonder dat hij ziet. Maar hij vertrouwt God.

Dat is geloven: Je ziet niets van de vervulling, je horizon zit dicht, en toch vertrouwt je op Hem.

Dat doet Abraham: hij legt alles in de handen van God. Alles. Zelfs Izaäk.

En wat doet de HERE dan?

Die zweert een eed.

“Ik zweer bij mijzelf”, zegt Hij tegen Abraham, “omdat je dít hebt gedaan, en je zoon, je enige, mij niet hebt onthouden, zal Ik je rijkelijke zegenen en uw nageslacht zeer talrijk maken....”.

De HERE zweert een eed. Zo zeker is zijn belofde toekomst.

En een eed is een soort zelfvervloeking.

Je zegt daarmee: “Als ik niet doe wat ik beloof, mag God mij vervloeken. God is mijn getuige en wreker”.

En daarmee geeft God zich helemaal aan Abraham. Zoals Abraham zich helemaal aan God gaf.

En zo is het ook gegaan: God gaf hem een zoon, een land, een volk.

Hij gaf zelfs zijn eigen zoon, die aan het kruis stierf op de berg Moria.

In zijn Zoon gaf God zichzelf.

Zo betrouwbaar is Hij.

Dus, lieve Hebreëën, blijf op God vertrouwen. Ook als het moeilijk wordt en je niets ziet.

Denk aan Abraham!

Denk aan de eed, die God zweerde.

Kort gezegd: de vervulling van al Gods beloften ligt vast in God zelf. In zijn hart.

Op aarde gaat alles voorbij. Mensen kunnen teleur stellen. Maar God verandert niet.

En dan dat **anker**.

Ja, dat is een heel bijzonder anker.

Dat anker is Jezus.

En het is een anker voor ons hart. Onze ziel.

Voor een hart, dat kan twijfelen. Een hart, dat de moed kan verliezen. Een hart, dat kan vastlopen op de ruwe rotsen in dit leven. Of kan stranden in eenzaamheid of verdriet. Een hart dat kan verdwalen.

Een hart dat hunkert naar houvast, naar liefde. Naar vaste grond.

Dat anker is Jezus.

En Jezus is nu in de hemel.

Dat lijkt minder.

Want we zien Jezus niet.

We zien zijn glorie niet. Zijn macht. Zijn troon.

Maar de Hebreëen zagen in hun dagen nog wel de tempel en de offers en de muziek en de priesters.

En ze zagen de vervolgingen en de pijn. De spot. Die voelden ze tot diep in hun hart.

Ze zagen nog hoe Jezus werd gekruisigd.

En je voelt ze vragen: "Is dit het nu? Waar is Jezus nu? Wat merken we van die koning?"

Zoals wij in onze dagen de vervolgingen zien, de twijfels bij onze kinderen of misschien ook wel bij onszelf. En we wachten al bijna 2000 jaar op de terugkomst van Jezus. Komt dat er nog van?

Jezus is in de hemel. We zien hem niet. En dat lijkt daarom allemaal minder.

Maar: het is juist meer!

Want waarom zien we Jezus niet?

Juist omdat hij in de hemel is!

Hij is de hogepriester die met zijn eigen bloed bij God gekomen is.

Het grote offer is gebracht.

Wat er in de tempel gebeurde, al die jaren, was nog maar een schaduw van wat komen ging: het offer van Jezus op Golgotha. En in dat offer ligt de vergeving voor altijd vast. De weg naar het paradijs is weer open.

En in die hemel pleit Jezus voor ons. Maakt hij een eeuwig huis klaar.

Onze asielplek.

Deze Jezus is ons anker. Ons anker in de hemel. Een heel vast anker. Want in Hem liggen al Gods beloften vast. In Hem heeft God zich helemaal aan ons gegeven. In Hem zie Gods liefde voor jou. In Hem ligt de vergeving vast. Hij heeft alle macht, in hemel en op aarde.

Nee, je ziet hem niet.

En je ziet nog niets van die nieuwe wereld.

Maar Hij is er wel.

Net zoals bij dat anker: je ziet het niet, want het steekt diep onder water in de bodem van de zee.

Maar het is er wel!

Zo is ons leven als een schip op zee.

Waar het kan stormen en je levensschip alle kanten opgeslagen kan worden. Vast kan lopen op de rotsen. En je hoort om je heen mensen vragen: "Komen we hier wel doorheen?"

Maar als je schip voor anker ligt, dan voel je je veilig.

Nu is het nog wel even belangrijk, dat je dat anker ook goed op de bodem van de zee ligt.

Want er zijn mensen, die het anker in het schip zelf uitgooien.

Dan zoek je vastheid, zekerheid, in je zelf. In je eigen ideeën en inzichten.

Of in je goede gedrag: "Ik leef toch goed!?"

Maar iedereen weet, dat je dan alsnog een speelbal van de golven bent.

Je kunt ook proberen om je anker uit te gooien in de golven, als je geen verstand van ankers hebt.

In de golven betekent dan, dat je je anker, je vastheid zoekt in de omstandigheden. De dingen, die je om je heen ziet en meemaakt. Het geld, dat je verdient of de roem, die je oogst. De mode. Je carrière of wat mensen allemaal beweren. De sterren of allerlei bizarre sekten.

Er is zoveel op aarde, wat je kunt zien en waar je je vertrouwen op stelt.

Maar het zijn allemaal golven. Water. Onvast. Bewegelijk. Als het in je leven stormt heb je er niets aan. De mode verandert. Geld is maar geld. Een carrière loopt een keer af. Je wordt ziek. En aan het einde sterf je een keer.

Er is nog een groot gevaar: want het stormt lang niet altijd in het leven. Dan gaat de zee helemaal niet te keer, maar staat de zon te stralen boven een vlak zeetje. Je geniet van het leven, dat je toelacht.

En dan kun je een passagier zijn, die aan dek wandelt en een stuk touw in het water ziet verdwijnen.

En je denkt: "Wacht even, zo komen we niet vooruit!"

Weet jij veel, dat er aan het einde van dat touw een anker zit.

Dus wat doe je: je pakt een stevige bijl en kapt de kabel los.

En, ja, mooi, de boot drijft verder. "Zo komen we nog eens ergens!", denk je.

Maar langzaam raakt de boot op drift. Eerst rustig. Maar als er meer wind komt, steeds wilder. En als niemand de boot op sleeptouw neemt, slaat hij te pletter op de kust.

Stom, hè. Je zult toch maar het ankertouw doorkappen.

Ja, en dat doe je, wanneer je hart niet meer daar is, in de hemel, bij God.

Als je hart zijn vastheid niet meer zoekt in het hart van God.

Een anker.

Je ziet het niet, want het ligt diep onder water op de bodem van de zee. Maar als ik in gedachten langs het touw naar beneden glijdt, zie ik het anker liggen: vast in de bodem. Achter een rots.

Hemelvaartsdag leert ons om ook vaak met onze gedachten langs het touw omhoog te gaan. Naar boven. Naar de hemel bij God. Daar ligt ons anker. Vast in de stevige grond van Gods beloften en verbond.

Dat moet je vaker doen.

Want we zien het anker niet. Jezus is in de hemel. En we zien wel heel veel mooie dingen om ons heen op aarde. En je hart kan daar heel makkelijk in blijven haken. Aan het leven op aarde. En waar de Here Jezus is en wat er in de hemel gebeurt, daar denk je maar weinig aan. De deur ging achter Hem dicht: "een wolk onttrok Hem aan hun ogen".

Denk dan aan die asielzoeker: haar hart is achter die deur, die zojuist dichtging. Daar liggen haar papieren. Daar wordt over haar leven beslist.

Zo zoeken wij asiel bij God.

We zoeken een leven op de nieuwe aarde. Een nieuw thuis.

En we kijken omhoog naar de hemel: daar wordt nu over ons leven beslist.

Alleen: dat is geen onzekere beslissing.

Want we kennen de HERE. We kennen zijn beloften. En we zien Jezus.

Op een dag zullen de deuren van de hemel opengaan en dan zal de Koning zeggen: "Kom binnen mijn kind. Ik heb ook voor jou een plaatsje bereid. De lange geschiedenis op aarde is voorbij. Alle pijn en alle kwaad is voorgoed voorbij. Je zonden zijn vergeven. Nu kan het feest beginnen!"

Amen.